

Nyeregszemle Székely Túra IX. rész

VÉGRE PIHENÜNK! AZAZ A LOVAINK...

Szeptember 11-én, vasárnap kora délután Ópusztaszerről indult útra a Nyeregszemle Vivát Huszár meghívójával Oláh Krisztián shagya herélte, Zerinváry Szilárd shagya kancája, valamint Solymosi Bertold félvér kancája hátán. A lovasokat a magyar-román határig a bábolnai Pettkó-Szandtner Tibor Lovas Szakközépiskola és Kollégium két lovasa: Vinnay Patrícia, és Cecse Adrienn is elkísérte egy-egy herélt lovon. Kísérőjük Mészáros Gábor volt. Az út élményeiről egy lovasélete első lépéseit megtett kezdő lovas írását olvassák folytatásos részekben (tisztára mint a filmekben)...

Az előző rész tartalmából: *Borossebest elhagyva s Béli-hegységben kerestük a lólábnak/patának is megfelelő utat Halmágyecsúsig, de a kései indulás és a helyi lakosok útmutatása miatt csak Honctőig jutottunk. Azaz Honctő mellé a Körös partjára, ahol egy nagy kiterjedésű legelőn töltöttük az éjszakát.*

Éjjel érkezem, fáradt kiégett aggyal...

Besötétedett, mire a Körös-partra értünk. Egész késődélután zúzott-köves utakon ügettünk, hol jó irányba, hol rossz irányba, attól függően, hogy magunknak és az iránytűnek, vagy inkább a helyieknek hittünk. Már mindegy volt az is, hogy hová jutunk, csak a lovak legelni tudjanak! Gábor is estefelé talált csak számunkra helyet, úgyhogy már ment le a nap, amikor sms-ben megérkezett a a leendő táborhely koordinátája. Mire odaértünk, visszaküldtem egy sms-t, azzal az üzenettel, hogy Gábor kapcsolja fel a kocsi fényeit, mert nem fogunk odatalálni a sötétben. Ekkorra már a kalapunkon elhelyezett fejlámpák fényében ügettünk. A koordináta által jelzett ponthoz közeledve telefonon kérdeztük egymástól, hogy ki hol van? Gábor mondta, hogy világít, mondtuk neki, dudáljon is, és láss csodát, egyszercsak autókürt és jobbra tekintve egy rövid vágányra tőlünk megláttunk valami pislákoló fényt, ami ezek szerint az én hűségese kis Vagonerem elülső fényszóróiból áradt. Gyorsan kihúztuk a mobilkerítést, majd etetés, itatás, alvás. Körbefeküdtük a táborüzet, én pedig egészen a karám széléhez fészkeltem el magam. Derékalknak egy könnyű, önfelfújós középkategóriás túraderékjalat használtunk, azon felül hálósákokat. Sátorat még nem volt érdemes bontani, eső úgy sem lesz, reggel meg csak az időt veszi el a pakolás. (Meg nem is jó érzés, hogy éjjel, amikor kinyitom a szemem, nem látom azonnal a lovakat.) És ezzel mind így voltunk.

Ünnep, oly szép!

Kávéra várva az uszadékon

Álmodtam egy világot magamnak

Éjszaka, ki mikor ébredt pár pillanatra, dobott egy darab uszadékfát a parázsra. A füst távol tartotta valamelyest a szúnyogokat – gondoltuk mi. Emlékszem, ezen a helyen fordult elő először az, hogy álomban valami rágcslást hallottam a fejem mellett. Kinyitottam a szemem és láttam, hogy Csenge egészen a kötéltkarám szélén, szinte a fejem mellett legeli a fűvet, miközben nagy szemével csendben pislog rám. Megsimogattam hát nagy fejét, s jót aludtam aznap. Reggel meglepődve tapasztaltuk, hogy egy kiskutya szegődött hozzánk álmodunkban. Olyan kis szürke, csapzott, koszos kis mitugrászféle. Még nagyobb volt a meglepetésünk, amikor szétnézve láttuk, hogy egy többtíz hektáros legelő szélén vertünk tábor, pont ott, ahol a nyomokból jól láthatóan rendszeresen lejárnak inni és szemetelni a környék állatai. A tiszta folyóvíz partjáról a hordalékfák és gumiabroncsok mellől ugyanis nem hiányzott a kidobott angol wc-ülöke sem... Épp azt tárgyaltuk, hogy a pihenőnapot a part és a legelő egy eldugottabb szegletében kellene eltölteni, mikor a lovak horkantásaira mi is felkaptuk a fejünket. A szemközti domboldal mögül, az útról, ahol tegnap mi is jártunk, most körülbelül százötven-kétszáz szarvasmarha néhány bivaly és egy kisebb sodrott ménés baktatott szabadon felénk, de leginkább az ivóvíz felé. Láthatóan zavarban voltak, hiszen mi pont ott kávézhattunk, ahol ők inni, s fürödni szoktak. Na és a lovak, az új kancák felettébb érdekelték a sodrottakat! Lestük a pásztort, de mivel embert nem láttunk velük, karikással visszazavartuk őket arra az időre, míg átcuccoltunk a már említett szegletbe.

Ünnep, oly szép!

Kitűnő új táborhelyünket egyik oldalról a Körös magaspartja, másik oldalról egy sűrű fás sövény, harmadik oldalról pedig egy liget

Reggel a Fehér-Körös partján (Omár alszik)

Reggeltájt

határolta, míg a negyedik oldal a legelő felé nyitott terület volt. A mitugrász-kutya természetesen jött velünk. A lovaknak elkerítettünk egy hatalmas területet legelni, mi pedig nekikészültünk a pihenésnek: elő lószerszámok, a nyergek, a kötelek, a szarak, a kötőfékek, a krémek, az abrak, az Equimins izomlázpaszta (mert a két szürke lépni alig bírt, olyan izomlázuk lett) a térkép és az iránytű, a koszos holmi, a tiszta holmi, az ételmaradék, az italmaradék, a pléd, az akkutöltők, a napelemek, sunshine, happy, pihi... Magyarán: felszerelés tüzetes átvizsgálása, lovak állapotának ellenőrzése, következő napok teendőinek és útvonalának újravizsgálata és megtárgyalása, ellenőrzése, koszos holmi kimosása a la natur a folyóban, tiszta holmi bekoszolása, ló és humán étel-ital elő és elkészítése, kimerült elektronika felöltése. De jó, hogy pihenünk! (Ja, igen: a lovakat kétszer is megfürdettük a folyóban, élvezték a hűs vizet, és a bivalyok is.) Napközben persze jöttek a horgászok, és pár öreg, aki minduntalan eltűnt a sövény mögött. Arra vetődött egyszer a pásztor is. Mindenkit megkérdeztünk, szabad-e itt táborozni, holnap úgyis tovább megyünk, de elmondták, hogy ez itt szabad legelő és azt csinálunk, amit csak akarunk.

A szeretet asztalánál, ott ülünk mindannyian

Egy idő után felkeltette érdeklődésünket, hogy vajon mit csinálhat-

nak az öregek a sövény mögött? Volt ott egy karókból összekötözött fakapu. Találgattuk, vajon mi lehet ott? Szégyen, nem szégyen beloptuk magunkat rajta és elképedve láttuk, hogy a sövényfal túloldalán dúsan burjánzó mézédés paradicsom-ültetvények, ropogós paprikák, óriás karalábok, buja krumpliföldek és egyéb csecsebecsék és ingyencségek vártak reánk. A lovakra pedig tengernyi édes-szemes kukorica! Mi pedig, jó útutazókhöz híven, elfogadva ez égi felajánlást, áldozatot mutattunk be, s csak annyit szedtünk belőlük, amennyit nem szégyelltünk. Szilárd és Gábor, különben is nagyevők! Gábor pedig ehhez híven kiváló szakács is egyben... A nap többi része így evéssel, és alvással telt.

A következő rész tartalmából: Keletnek tartunk, öt fokkal délnek van a helyes irány. Egy patakmederben baktatunk egész délelőtt. Fel egészen hatszáz-nyolcszáz méterig. Utána átmegyünk egy-két heggyen, majd jobbra fordulva betérünk egy kis faluba Acsudába, ahol találkozunk Kozma Krisztinával, aki legalább kilencven éves, és már nem tud magyarul. Ellovagluck Halmágyecsúsig, ahol háromszor váltunk táborhelyet, és találkozzunk Hagival is, akitől egy tizenhét éves kislány ment meg minket...

Solymosi Bertold

Fatányéros lakoma